

Ma uezelu Cantate.

Drogi humožnik Jesu Kriste, kenž ty psches twojo tamhysche k Wofchzoju teke nam schylnym togo swetego Ducha swarbowak, a jogo nam poblasch slubik by, daj nam, my pschobymy schi, twojogo Ducha, aby ten samy nas schtrosowak, huzyk, napominal a troschtowak a nas tak k tej sbožnosći, kotaruž ty nam swarbowak by, pschigotowak; daj pak teke, aby my jomu se nestawjali, ale wele wzej jogo gnadnem žeku mesto we nas dali, aby my tak psches nogo hobroschone a husbožnone hordowali. Huslyšch nas twojich swetych ranow dla. Amen!

Ten swety Duch, l. p! ma jaden stworači amt, rosměj ten schtosowarški, huzabnikojški, napominarški a troschtowarški amt. So pak se rosmėjo we tom amtu togo swetego Ducha? Spod jogo amtom se rosmėjo to tom swetem Duchoju wot Boga pschiruzone želo, až won tym žlowekam to wot Kristuša jim swarbowane strowe pschilizhjo. Takem jogo amtoju groni to s. pišmo teke: to husweschene, ako s. Pawol (1. Cor. 6, 11) žejo: „Wy sežo husweschone psches togo Ducha naschogo Boga.“ A wot togo samego amtu togo swetego Ducha zomy něto gronišch.

Ev. Jana 16, 5—15.

Něto pak du ja k tomu, kenž mno poblas jo, a nicht mjasy wami nepšchajcha mno, žo ty pojžošch?

Alle dokulaž ja take k wam gronišch som, ga jo tužyza wašchu hutšchobu napočniča.

Alle ja gronim wam tu wernosež: hužytie wam jo, až ja